

Pri ilovskem Srakarju.

Motiv iz Srema.

V jutranje polje, ko da bratje sv. Frančiška gredó
šepetajoč s priklonjeno glavó
molitve Gospodu —
jagnedi po dva in dva sledijo si zapovrstjó.

Tam daleč sredi nepregledne ravní
zamišljeno in žalostno
mlado drevo stoji

in gleda jagnede in tiho drhti:
V mojih vejah ni še ptič obsedel,
ni še gnezda splel,
ni še pel — — —

Večerna zarja nad ravníco rumeni.
Na mlado drevo — posekano
je ptič priletel in poje pritajeno.

Jos. Lovrenčič.

Slepec z otrokom.

Praviš: Grevà po beli cesti
čez jesensko polje...
Vse je zrelo, vse rumeno? —
Jaz grem v rdeče in zeleno!

Tam je padlo jabolko,
rdeče je — poberi ga in jej!
Ah ne, saj ni rdeče,
zeleno je — poberi, otrok, ga in jej!
Zeleno je ko kmet, ki tam stoji
in nad teboj, otrok, kriči.
Poberi, ugrizni, otrok moj,
zeleno jabolko! — —

Kaj slišim prav?
Tvoj glas še ravnokar mehak in lep
ko sam jabolčen cvet,
je raskav in hripav!

Daj mi rokó, otrok! Tako.
Zašlo je solnce. Vse je zrelo in rumeno.
Ali ni prižgal na nebu
Bog dveh zvezd že? Tebi eno, meni eno.

Jos. Lovrenčič.